

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **HANYMO, s.r.o.**, se sídlem Pod Pekárnami 245/10, Praha 9, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Město Rousínov**, se sídlem Sušilovo nám. 84/56, Rousínov, **2) E.ON Česká republika, s.r.o.**, se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, **3) Česká telekomunikační infrastruktura a.s.**, se sídlem Olšanská 2681/6, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2015, č. j. JMK 133921/2015, sp. zn. S-JMK 124821/2015/OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Rousínov, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 7. 8. 2015, č. j. 2400/2015-4162/VLJ, sp. zn. 2400/2014-1063/VLJ, tak, že ve výroku rozhodnutí nahradil text věty první ve znění: „Dne 12. 12. 2014 podala HANYMO, s.r.o., IČ 60733071, Cihlářova 9, Moravská Třebová (dále jen „stavebník“) žádost o změnu užívání dočasné stavby spočívající ve změně na stavbu trvalou Herna – bar, včetně plynovodní přípojky, vodovodní přípojky, kanalizační přípojky, přípojky elektro, telefonní přípojky na pozemku p. č.: 1/1, 13/1, 13/3, 13/4 k. ú. Rousínov u Vyškova.“, následujícím textem: „Dne 12. 12. 2014 podala HANYMO, s.r.o., IČ 60733071, Praha 9, Pod Pekárkami 245/10, PSČ 19000 (dále jen „stavebník“) žádost o změnu užívání dočasné stavby spočívající ve změně na stavbu trvalou Herna – bar, včetně plynovodní přípojky, vodovodní přípojky, kanalizační přípojky, přípojky elektro, telefonní přípojky na pozemku p. č.: 1/1, 13/1, 13/3, 13/4 k. ú. Rousínov u Vyškova.“ Ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Opatřením ze dne 14. 11. 2014, č. j. 2400/2014-6467/PJ, stavební úřad zahájil podle ustanovení § 129 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), řízení o odstranění dočasné stavby Herna – bar, včetně plynovodní přípojky, vodovodní přípojky, kanalizační přípojky, přípojky elektro, telefonní přípojky na pozemcích parc. č. 1/1, 13/1, 13/3, 13/4, vše v kat. území Rousínov u Vyškova (dále též „stavba herny“); v oznámení zároveň žalobce poučil o možnosti podat žádost o změnu v užívání dočasné stavby spočívající v prodloužení doby jejího trvání, nebo ve změně na stavbu trvalou. Žalobce požádal dne 12. 12. 2014 o změnu v užívání dočasné stavby herny spočívající ve změně na stavbu trvalou. Stavební úřad proto usnesením ze dne 26. 6. 2015, č. II/15/2015, č. j. 2400/2015-3475/VLJ, řízení o odstranění stavby přerušil do doby rozhodnutí o této žádosti.

Následně dne 7. 8. 2015 stavební úřad vydal pod č. j. 2400/2015-4162/VLJ, sp. zn. 2400/2014-1063/VLJ, rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce neprokázal soulad s platným územním plánem města Rousínova, ani to, že by měl právo stavby na cizím pozemku.

Žalobce napadl toto rozhodnutí odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 10. 2015, č. j. JMK 133921/2015, sp. zn. S-JMK 124821/2015/OÚPSŘ, změnil způsobem popsaným výše (tj. provedl pouze formální změnu sídla žalobce), ve zbytku prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný upozornil na skutečnost, že stavební úřad měl s ohledem na ustanovení § 126 odst. 3 stavebního zákona žádost žalobce zamítnout bez dalšího ihned po jejím podání. Předmětná stavba totiž byla umístěna v zásadním rozporu s platným územním plánem města Rousínova, a proto nebylo možné dobu jejího trvání prodloužit, a již vůbec provést změnu v užívání stavby spočívající ve změně ze stavby dočasné na stavbu trvalou. Žalovaný se zároveň ztotožnil s postupem stavebního úřadu, který žalobce vyzval k doplnění podané žádosti o změnu v užívání stavby o souhlas vlastníka pozemku, na němž je předmětná stavba herny umístěna. Žalovaný se vypořádal také s odvolacími námitkami žalobce vztahujícími se k doručování písemností jeho právnímu zástupci v řízení, jakož i k vlivu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), na změnu charakteru stavby povolené a zkolaudované jako stavby dočasné.

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a že jím žalobce byl zkrácen na svých právech. Žalobce upozornil, že v předmětném řízení byl zastoupen advokátem, avšak žádné z rozhodnutí stavebního úřadu nebylo jeho advokátovi doručeno. Žalobce se proto domníval, že prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu je zatíženo neodstranitelnou vadou, se kterou se nevypořádal ani žalovaný.

V dalším poukázal na skutečnost, že stavební úřad posuzoval soulad stavby herny s platným územním plánem města Rousínova, vč. změn I-IX, usnesení 13/03/12Z, datum vydání 2. 10. 2015. Pokud tedy měl být územní plán města Rousínov vydán až dne 2. 10. 2015, nejednalo se dle žalobce o platný územní plán, a již z tohoto důvodu bylo nutné napadené rozhodnutí považovat za nezákonné.

Žalobce se poté obsáhle zabýval výkladem pojmu stavby a vlastnictví stavby a pozemku v souvislosti s právní úpravou obsaženou v občanském zákoníku. V tomto ohledu měl za to, že dle výpisu z listu vlastnictví č. 1777 je žalobce vlastníkem objektu občanské vybavenosti, budovy bez jakéhokoli omezení. V této části bylo proto dle názoru žalobce řízení o změně v užívání stavby bezpředmětné, neboť v souladu s právní úpravou obsaženou v občanském zákoníku se předmětná stavba herny stala stavbou trvalou a nezávislou na vlastníku pozemku. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce v závěru žaloby navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení a neztotožnil se s uplatněnými námitkami žalobce. V této souvislosti předně uvedl, že pro řízení před stavebním úřadem byla rozhodná definice pojmu stavba dle ustanovení § 2 odst. 3 stavebního zákona, nikoli právní úprava obsažená v občanském zákoníku. Vlastnické právo žalobce k předmětné nemovitosti nebylo v průběhu řízení stavebním úřadem ani žalovaným zpochybněno. Žalovaný však zásadně odmítl argumentaci žalobce, že by se působením občanského zákoníku ze stavby, která byla stavebním úřadem povolena jako dočasná a jejíž doba trvání již uplynula, stala stavba trvalá.

Žalovaný se dále vyjádřil také k doručování rozhodnutí zástupci žalobce, k čemuž uvedl, že pochybení stavebního úřadu bylo zhojeno, a žalobce tedy v řízení neutrpěl žádnou újmu. K odkazu stavebního úřadu na platný územní plán města Rousínova pak žalovaný doplnil, že se jednalo o zjevnou chybu v psaní, neboť správně mělo být v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedeno usnesení 13/03/12Z ze dne 2. 10. 2013. Žalovaný proto v závěru svého vyjádření navrhl, aby krajský soud podanou žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce ani žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřili nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byli poučeni o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně krajský soud přistoupil k vypořádání námitky žalobce směřující proti procesnímu pochybení stavebního úřadu spočívajícímu v nesprávném doručování v řízení, kdy žádné z rozhodnutí stavebního úřadu nebylo doručováno zástupci žalobce, a tedy je řízení a v něm vydané rozhodnutí zatíženo neodstranitelnou vadou. Stejnou procesní vadou je pak dle názoru žalobce zatíženo i odvolací řízení, neboť žalovaný se s tímto pochybením nijak nevypořádal.

Krajský soud v souvislosti s výše uplatněnou námitkou nejprve uvádí, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce byl ve správním řízení, v němž bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 8. 2015, č. j. 2400/2015-4162/VLJ, sp. zn. 2400/2014-1063/VLJ (o zamítnutí žádosti žalobce o změnu užívání dočasné stavby na stavbu trvalou), zastoupen JUDr. Marcelou Andrýskovou, advokátkou, a to od 2. 7. 2015. Při ústním jednání, které se u stavebního úřadu konalo právě dne 2. 7. 2015, tato zástupkyně předložila plnou moc ze dne 29. 6. 2015 k zastupování žalobce v řízení, přičemž jak prvostupňový stavební úřad, tak žalovaný od okamžiku, kdy jim bylo známo zastoupení žalobce v řízení, zasílali písemnosti takto zplnomocněné advokátce. Pouze v případě doručování vlastního prvostupňového rozhodnutí ze dne 7. 8. 2015, č. j. 2400/2015-4162/VLJ, sp. zn. 2400/2014-1063/VLJ, stavební úřad pochybil a toto rozhodnutí doručil (i přes doložené zastoupení) přímo žalobci. V návaznosti na tuto skutečnost proto krajský soud byl povinen posoudit, zda nedoručení prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu zplnomocněné zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Marcele Andrýskové, bylo takovou vadou řízení, která ovlivnila zákonnost vydaného prvostupňového rozhodnutí a následného rozhodnutí žalovaného.

Podle ustanovení § 25 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), má-li účastník řízení zástupce s plnou mocí pro celé řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci.

Měl-li proto žalobce v dané věci ve správním řízení zástupce s plnou mocí pro celé řízení, mělo být rozhodnutí doručováno tomuto zástupci. Nestalo-li se tak, stavební úřad

postupoval v rozporu s ustanovením § 25 odst. 3 správního řádu, čímž zcela zjevně pochybil. Toto pochybení však dle krajského soudu nikterak žalobce nezkrátilo na jeho právech, neboť nezpůsobilo žádné negativní důsledky způsobené v příčinné souvislosti s tímto nesprávným doručením. Žalobce i přes nesprávné doručení podal ve věci včasné odvolání, které bylo žalovaným věcně přezkoumáno, a krajský soud se tak při hodnocení této otázky plně ztotožňuje s právním názorem, který v tomto ohledu vyjádřil již prvorepublikový Nejvyšší správní soud, srovnej např. rozhodnutí ze dne 27. 1. 1939, č. 1069/36 - 3, vycházející z premisy, že pokud správní orgán nedoručil své rozhodnutí plnou mocí vykázanému právnímu zástupci strany, nýbrž toliko straně samé, nelze ještě spatřovat podstatnou vadu řízení, jestliže o takové doručení nebylo ani stranou ani jejím právním zástupcem žádáno a bylo-li přesto právním zástupcem strany odvolání podáno včas. Naproti tomu za podstatnou vadu řízení je třeba považovat nesprávný způsob oznámení rozhodnutí správního orgánu, jímž byla účastníku řízení znemožněna další obrana, kterou by tomuto účastníku jinak právní předpisy umožňovaly (k tomu shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 7 A 12/2001 - 39, publikovaný pod č. 509/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). O takový případ se však v posuzované věci nejednalo.

V nyní souzeném případě podala advokátka žalobce odvolání proti nesprávně doručovanému rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 8. 2015 osobně na podatelně správního orgánu I. stupně dne 19. 8. 2015, tedy v patnáctidenní odvolací lhůtě. Krajský soud proto uzavírá, že nedoručení rozhodnutí podle § 25 odst. 3 správního řádu zástupci účastníka řízení s plnou mocí nemusí být vždy nutně podstatnou vadou řízení mající vliv na jeho zákonnost, resp. na zákonnost v něm vydaných rozhodnutí. Pochybení, jehož se v daném případě stavební úřad dopustil při doručování rozhodnutí, hypoteticky mohlo vést ke ztížení možnosti žalobce na uplatnění účinné a zákonem zaručené obrany ve správním řízení, avšak k těmto následkům nedošlo, neboť žalovaný posoudil podané odvolání jako včasné a podané účastníkem řízení, tedy jako odvolání přípustné, přistoupil k jeho meritornímu přezkoumání a o podaném odvolání také věcně rozhodl. Žalobce tak s ohledem na další postup žalovaného v řízení nebyl zkrácen na svých procesních právech, a proto takto uplatněné žalobní námitky nebylo možno přisvědčit.

K věci samé pak krajský soud na tomto místě uvádí, že předmětem řízení v nyní posuzované věci je přezkum zákonnosti správních rozhodnutí vydaných v řízení o žádosti žalobce o změnu v užívání stavby spočívající ve změně stavby herny ze stavby dočasné na stavbu trvalou ve smyslu § 129 odst. 6 stavebního zákona.

Podle § 129 odst. 6 stavebního zákona platí, že stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby podle odstavce 1 písm. f). V oznámení zahájení řízení vlastníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů žádost o změnu v užívání dočasné stavby spočívající v prodloužení doby jejího trvání nebo ve změně na stavbu trvalou. Pokud vlastník stavby tuto žádost podá, stavební úřad řízení o odstranění stavby přeruší a vede řízení o podané žádosti; na řízení se přiměřeně vztahuje ustanovení § 127. Bude-li žádosti vyhověno, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví.

Povolování změn v užívání staveb je dále upraveno v ustanoveních § 126 a § 127 stavebního zákona. Dle ustanovení § 126 odst. 1 stavebního zákona lze stavbu užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v ohlášení stavby, ve veřejnoprávní

smlouvě, v certifikátu autorizovaného inspektora, ve stavebním povolení, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Dle odst. 2 téhož ustanovení zákona je změna v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu výroby nebo v jejím podstatném rozšíření a změna v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, přípustná jen na základě písemného souhlasu stavebního úřadu. Ustanovení § 81 odst. 2 písm. c) tím není dotčeno. Dle odst. 3 předmětného ustanovení stavebního zákona pak musí být změna v užívání stavby v souladu se záměry územního plánování, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy.

Ze správního spisu vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti. Stavba herny byla dodatečně povolena rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 22. 12. 2003, č. IV/102/2003, č. j. 2210/03-6785/03-1125/HJ, jako stavba dočasná, jejíž trvání bylo připuštěno do 1. 12. 2013. Na toto rozhodnutí dále odkázalo kolaudační rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 22. 9. 2004, č. VI/63/2004, č. j. 2210/04-4649/04-886/stank. Opatřením ze dne 14. 11. 2014, č. j. 2400/2014-6467/PJ, stavební úřad s ohledem na uplynutí doby trvání zahájil podle ustanovení § 129 odst. 6 stavebního zákona řízení o odstranění dočasné stavby herny, přičemž žalobce dne 12. 12. 2014 požádal o změnu v užívání dočasné stavby herny na stavbu trvalou.

Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že žádost žalobce bylo možno zamítnout již s odkazem na ustanovení § 126 odst. 3 stavebního zákona, a to s ohledem na nesoulad požadované změny v užívání předmětné stavby s platným územním plánem města Rousínova. Podle grafické části platného a účinného územního plánu města Rousínova se stavba herny nachází ve funkční ploše DA – automobilová doprava. V části 2.1 územního plánu nazvané jako Regulativy funkčního využití územního plánu města Rousínova jsou přitom tyto plochy charakterizovány jako plochy pro umístění zařízení obsluhy města automobilovou dopravou. Zakázanými druhy využití území jsou činnosti a stavby, které by narušovaly hlavní funkci ploch, tedy funkci dopravní. Přípustné jsou v daném území pouze drobné účelové stavby související s dopravní obsluhou sídla. Stavba herny přitom jednoznačně nenaplnuje požadavek drobné účelové stavby, která by souvisela s dopravní obsluhou, a tedy její umístění v dané ploše je v zásadním rozporu s územním plánem města Rousínova. Již s ohledem na znění ustanovení § 126 odst. 3 stavebního zákona tedy nelze dobu trvání stavby herny prodloužit, tím spíše povolit změnu jejího užívání ze stavby dočasné na stavbu trvalou.

Na této skutečnosti pak nemůže ničeho změnit ani námitka žalobce, že stavební úřad v rozhodnutí ze dne 7. 8. 2015, č. j. 2400/2015-4162/VLJ, sp. zn. 2400/2014-1063/VLJ, nesprávně odkazoval na územní plán schválený dne 2. 10. 2015. V daném případě je totiž možno bez pochybností dovodit, že se jedná o zjevnou chybu v psaní. Jak je patrné z obsahu spisového materiálu, změna č. IX územního plánu sídelního útvaru Rousínov byla schválena usnesením Zastupitelstva města Rousínova konaného dne 2. 10. 2013, což je zřejmé ze zápisu z 26. zasedání Zastupitelstva města Rousínova konaného dne 2. 10. 2013 v malém sále Záložny v Rousínově. Nesprávně uvedené datum v prvostupňovém rozhodnutí stavebního úřadu proto představuje pouhou zjevnou chybu v psaní, která nemohla zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu jakkoli ovlivnit.

V dané věci nadto žalobce v případě jím podané žádosti o změnu v užívání stavby herny na stavbu trvalou neprokázal ani souhlas vlastníka pozemku, na němž je předmětná stavba umístěna, s povolením takové změny v užívání stavby. Potřebou takového souhlasu se přitom ve své rozhodovací činnosti zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a to v usnesení ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 As 79/2014 - 108, publikovaném pod č. 3428/2016 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz. V němž dospěl k závěru, že žadatel o změnu v užívání stavby spočívající ve změně dočasné stavby na stavbu trvalou je povinen doložit, že je vlastníkem pozemku, na němž je stavba umístěna, anebo že má k němu jiné právo, které jej opravňuje k (dalšímu) umístění stavby na cizím pozemku. Tomuto požadavku zpravidla vyhoví tím, že doloží souhlas vlastníka pozemku pod stavbou. Změna dočasné stavby na stavbu trvalou, byť bez stavebně technických změn, představuje kvalitativně zcela odlišnou změnu právního režimu stavby oproti jiným změnám v užívání existujících staveb. Prodloužení závazné časové meze existence stavby, po jejímž uplynutí musí být stavba odstraněna, představuje závažný a nevratný zásah do práv vlastníka pozemku (je-li odlišný od vlastníka stavby na něm umístěné), který je srovnatelný se zřízením zcela nové stavby nebo s přístavbou stávající stavby. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v uvedeném rozhodnutí dále vyslovil, že u stavby povolené jako stavby dočasné vlastník pozemku má legitimní očekávání, že stavba takto umístěná na jeho pozemku, jejíž stanovená doba trvání již uplynula, a ohledně jejíhož dalšího umístění se s vlastníkem nedohodl, bude odstraněna. Také vlastník stavby pak musí počítat s tím, že dočasná stavba bude muset být odstraněna, jakmile uplyne doba jejího povolení. Neexistuje zde přitom nárok na automatické prodloužení doby trvání stavby a stavební úřad při posuzování žádosti o změnu v užívání stavby musí vzít v úvahu celou řadu dalších faktorů, zejm. veřejné zájmy, jako jsou ochrana života a zdraví osob, životního prostředí apod. Ačkoli přitom rozšířený senát uvedený závěr vyslovil ve vztahu k právní úpravě změny v užívání stavby obsažené ještě v zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, je možno bez pochybností tyto závěry v plném rozsahu vztáhnout také na shodnou právní úpravu obsaženou ve stavebním řádu z roku 2006. Ostatně toto potvrdil také rozšířený senát, který v této souvislosti v citovaném usnesení uvedl, že by bylo krajně nežádoucí tato v zásadě shodná ustanovení vykládat odlišným způsobem pouze s odkazem na to, že se jedná (formálně) o jiný právní předpis (v podrobnostech srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 As 79/2014 - 108, publikované pod č. 3428/2016 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz).

Pokud tedy žalobce v řízení nedoložil ani souhlas města Rousínova jako vlastníka pozemku, na kterém je stavba herny umístěna, s povolením takové změny v užívání [město Rousínov v tomto soudním řízení vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení 1)], ani tuto podmínku pro povolení změny v užívání stavby herny ze stavby dočasné na stavbu trvalou žalobce nesplnil.

Jedná-li se pak o argumentaci žalobce vztahující se k problematice staveb a vlastnictví staveb a pozemků v návaznosti na právní úpravu obsaženou v občanském zákoníku, je možno žalobci přisvědčit pouze do té míry, že dle ustanovení § 3055 občanského zákoníku skutečně platí, že *stavba spojená se zemí pevným základem, která není podle dosavadních právních předpisů součástí pozemku, na němž je zřízena, a je ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona ve vlastnictví osoby odlišné od vlastníka pozemku, se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nestává součástí pozemku a je nemovitou věcí*. Vlastnické právo žalobce k předmětné stavbě

herny přitom nebylo správními orgány nikdy zpochybněno a rovněž je nesporné, že pozemek, na němž je stavba umístěna, vlastní osoba zúčastněná na řízení 1), město Rousínov. Pro správní orgány rozhodující v řízení o změně v užívání stavby jsou však rozhodující stavebně právními předpisy, a to především stavební zákon a v něm obsažená definice stavby, včetně stavby dočasné. Ustanovení § 2 odst. 3 stavebního zákona tak upravuje, že dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Stavba herny byla dodatečně povolena rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 22. 12. 2003, č. IV/102/2003, č. j. 2210/03-6785/03-1125/HJ, jako stavba dočasná, jejíž trvání bylo připuštěno do 1. 12. 2013. Ani nabytí účinnosti nového občanského zákoníku proto nemohlo jakkoli ovlivnit charakter předmětné stavby ve smyslu její dočasnosti či trvalosti dle stavebního zákona. Argumentoval-li tedy žalobce v podané žalobě tím směrem, že v souladu s právní úpravou obsaženou v občanském zákoníku se stavba herny změnila na stavbu trvalou, je nutno toto tvrzení žalobce zcela odmítnout, neboť nemá zákonnou oporu.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti a ani nenastaly důvody zvláštního zřetele hodné, krajský soud rozhodl tak, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. září 2017

Za správnost vyhotovení:
J. P.

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu